

ENTREVISTA

🗣️) Aquesta imatge parla

▶ M. ESPERANÇA ATARÉS

Any de la Vida Consagrada

Som en l'Any de la Vida Consagrada, que posa en relleu tres propòsits: la renovació de la vida consagrada; la crida a abraçar el futur amb esperança; i que cal viure el present amb passió, donant testimoni de la bellesa del seguiment de Crist. En aquest context, conversem amb l'abadessa del monestir benedictí de Sant Pere de les Puel·les, la mare Esperança Atarés.

Quin sentit té per a vostè la vida consagrada?

El nucli essencial de la vida consagrada és seguir Jesucrist. És l'opció de vida que hem triat per la vocació rebuda.

Amb motiu de l'Any, es prepararà un document a nivell d'Església universal sobre la relació dels bisbes i els religiosos. Com ho valora?

Crec que serà molt bo. Sempre que se'ns adreça una paraula de l'Església és molt positiu. El moment que estem vivint amb el papa Francesc ens omple d'esperança.

Quins reptes ha d'afrontar la renovació de la vida consagrada?

Com he dit abans, seguir Crist és el repte més gran; és a dir, que tot el que facis estigui amb Ell. És viure'l profundament en el dia a dia. Després hi ha altres reptes com el sentit de profecia que té una gran importància per als religiosos.

En l'àmbit de la seva comunitat, quins són els bons propòsits que es marquen per al 2015?

Entre els bons propòsits sempre hi ha aquella utopia que portes dins del cor. Es tracta de viure la vida fraterna, la comunió, l'estimació de les unes per les altres acceptant la diferència... També volem transmetre el sentit profètic als laics que ens vénen a visitar.

Òscar Martí

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Per la pau

Senyor, tu saps que no m'ocupo de les armes.

Només desitjo ser un instrument teu per a portar la pau al món.

Senyor meu, on hi ha pau les armes no tenen importància.

On hi ha pau, la gent es pot estimar com tu ens estimes.

Dóna'ns la pau, oh Senyor, i fes que les armes siguin inútils en aquest món meravellós. Amén.

Mare Teresa de Calcuta

IN MEMORIAM

Gràcies, doctor Paulino Castells!

El passat 5 de gener morí a Barcelona als 71 anys el doctor Paulino Castells i Cuixart, víctima d'un càncer. Membre d'una família de metges i artistes —Paulino era nebot dels pintors Cuixart i Tharrats—, es va dedicar intensament a la medicina en el camp dels trastorns de la infància i l'adolescència, a la teràpia familiar i també a l'ensenyament a la Universitat de Barcelona, a la Universitat Internacional de Catalunya i a la Universitat Abat Oliba-CEU.

Fou a la vegada metge, pedagog i comunicador, gràcies a la claredat del seu pensament i a la simpatia natural que manifestava sempre la seva persona. Ha publicat una trentena de llibres sobre els temes de la seva especialitat. En aquestes obres deixa constància d'un gran sentit humà, que té les seves arrels en la fe cristiana que ell professava profundament.

Els darrers anys, els escrits del doctor Paulino Castells han ocupat molt sovint les pàgines d'aquesta publicació i ha ofert orientacions clares als pares i les mares de família en la seva missió educadora. No defugia cap problema, i sempre els afrontava amb seny i amb saviesa. Per això, des del record entranyable de la seva persona, des de l'agraïment per les seves constants amabilitats i des de la pregària pel seu etern descans en la pau de Déu, li diem: Gràcies per tot, estimat doctor Castells!

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Dios, presente en la realidad ordinaria

La fe nos proporciona una mirada que se distancia de la realidad para disponer de una óptica global, pero al mismo tiempo está atenta a lo particular, a lo concreto, en especial al dolor humano.

Al retirarse el velo que interfiere en nuestra percepción, se nos revela el verdadero sentido de la historia. A través de la mirada interior de los ojos del corazón (*Ef 1,18*) es posible entender el mundo de una manera extraordinaria. Hasta que los ojos de la fe no se abren, no nos damos cuenta de que constantemente somos visitados por el Absoluto en el mismo corazón de la vida ordinaria. Con el enfoque adecuado, descubrimos en los avatares de la existencia el escenario del encuentro con el Misterio. La creación se transforma en un puente tendido sobre el abismo del tiempo que nos permite relacionarnos con el Creador.

Desde la fe, la experiencia cotidiana es acogida como un significativo que nos remite a un significado divino. Todo es metáfora, parábola, mensaje, signo de la presencia de la Eternidad encarnada en medio de lo transitorio.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Ed. Sal Terrae del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 19. ■ Dilluns** [litúrgia hores: 2a setm.] [He 5,1-10 / Sl 109 / Mc 2,18-22]. Sant Canut (†1086), rei de Dinamarca; sants Màrius i Marta, i els seus fills Audifaç i Àbac, mrs. (s. III); beat Marcel Spínola, bisbe de Sevilla, cardenal; beats Jaume de Sales, prev., i Guillem Sautemouche, rel., Melcior Grodecz i Esteve Pongracz, prev., Ignasi d'Azevedo, prev., i companys, jesuïtes i mrs.; santes Pia i Germana, mrs.
- 20. ■ Dimarts** [He 6,10-20 / Sl 110 / Mc 2,23-28]. Sant Fabià, papa (romà, 236-250) i mr.; sant Sebastià, tribú romà mr. (303), patró de Palma de Mallorca.
- 21. ■ Dimecres** [He 10,32-36 / Sl 33 / Jn 17,11b-19]. Sant Fructuós (o Fruitós), bisbe de Tarragona, i els seus diaques Auguri i Eulogi, màrtirs (259). Santa Agnès (s. III-IV), vg. i mr. romana (a Catalunya, demà); beata Josepa-Maria de Santa Agnès, verge agustina, de Benigànim.
- 22. ■ Dijous** [He 7,25-8,6 / Sl 39 / Mc 3,7-12]. Sant Vicenç (Vicent), diaca de Saragossa i mr. a València, nat a Osca (s. III-IV). Sant Anastasi, monjo persa i mr.; sant Gaudenci, bisbe; beata Laura Vicuña, vg. salesiana.
- 23. □ Divendres** [He 8,6-13 / Sl 84 / Mc 3,13-19]. Sant Ildefons (†667), bisbe de Toledo, venerat a Zamora. Sant Francesc Gil de Frederic, prev. dominicà i mr. a Tonquín (Indo-xina, 1745), nat a Tortosa. Esposalles de la Mare de Déu. Sant Agatàngel, mr.; sant Climent, bisbe i mr.; santa Emerenciana, vg. i mr.
- 24. □ Dissabte** [He 9,2-3.11-14 / Sl 46 / Mc 3,20-21]. Sant Francesc de Sales (Savoia 1567 - Lió 1622), bisbe de Ginebra i doctor de l'Església, patró dels periodistes i els escriptors. Sant Felicià, bisbe i mr. Mare de Déu de la Pau (Ronda).
- 25. ■ † Diumenge vinent**, III de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Jn 3,1-5.10 / Sl 24 / 1Co 7,29-31 / Mc 1,14-20]. Conversió de sant Pau, apòstol, camí de Damasc (Ac 9,1-22). Sant Bretanió, bisbe; santa Elvira, vg. i mr.

DIUMENGE II DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sa 3,3b-10.19)

En aquell temps, Samuel, que encara era un noi, dormia en el santuari del Senyor, on hi havia l'arca de Déu. El Senyor el cridà, i Samuel respongué: «Aquí em teniu». Corregué cap a Elí i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu». Elí replicà: «No t'he cridat pas. Vés-te'n a dormir». I el noi se n'anà a dormir. El Senyor el tornà a cridar, i Samuel s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu». Elí replicà: «Fill meu, no t'he cridat pas. Torna-te'n a dormir.»

Samuel encara no sabia reconèixer el Senyor, la paraula del Senyor encara no se li havia revelat.

Per tercera vegada el Senyor cridà Samuel, i ell s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu». Llavors Elí comprengué que era el Senyor qui cridava el noi, i digué a Samuel: «Vés a dormir i, si et torna a cridar, digues-li: Parleu, Senyor, que el vostre servent us escolta». El Senyor es presentà i el cridà com les altres vegades: «Samuel, Samuel». Ell li respongué: «Parleu, que el vostre servent us escolta.»

Samuel es va fer gran. El Senyor l'afavoria sempre i no deixà de complir mai cap de les seves profecies.

▶ Salm responsorial (39)

R. *Aquí em teniu: Déu meu, vull fer la vostra voluntat.*

Tenia posada l'esperança en el Senyor, / i ell, inclinant-se cap a mi, / ha inspirat als meus llavis un càntic nou, / un himne de lloança al nostre Déu. R.

Però vós no voleu oblacions ni sacrificis, / i m'heu parlat a cau d'orella; / no exigiu l'holocaust ni l'expiació. R.

Per això us dic: «Aquí em teniu: / com està escrit de mi en el llibre, / Déu meu, vull fer la vostra voluntat, / guardo la vostra llei al fons del cor.» R.

Anuncio amb goig la salvació / davant el poble en dia de gran festa. / No puc deixar d'anunciar-la; / ho sabeu prou, Senyor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 6,13c-15a.17-20)

Germans, el cos no és per a fornicar, sinó per al Senyor, i el Senyor, per al cos. I Déu, que ressuscità el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb el seu poder.

¿No sabeu que els vostres cossos són membres de Crist? El qui s'uneix al Senyor forma amb ell un sol esperit. Fugiu de la fornicació. Els altres pecats que l'home comet són exteriors al seu cos, però el fornicador pecca contra el seu propi cos.

¿No sabeu que els vostres cossos són el santuari de l'Esperit Sant que heu rebut de Déu i que resideix en vosaltres? ¿No sabeu que no sou vostres? Déu us ha adquirit a un preu molt alt: gloriifiqueu-lo en el vostre cos.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 1,35-42)

En aquell temps, Joan estava amb dos dels seus deixebles i, fixant-se en Jesús que passava, digué: «Mireu l'anyell de Déu». Quan els dos deixebles van sentir que Joan deia això, van seguir Jesús. Ell es girà i, en veure que el seguien, els preguntà: «Què voleu?» Ells li digueren: «Rabí», que vol dir «mestre», «on us allotgeu?» Jesús els respon: «Veniu i ho veureu». Ells hi anaren, veieren on s'allotjava i es quedaren amb ell aquell dia. Eren vora les quatre de la tarda. Un dels dos que havien sentit el que deia Joan i havia seguit Jesús, era Andreu, el germà de Simó Pere. El primer amb qui Andreu es trobà fou el seu germà Simó, i li digué: «Hem trobat el Messies», que vol dir «l'Ungit». I l'acompanyà on era Jesús. Jesús se'l mirà i li digué: «Tu ets Simó, fill de Joan. Tu et diràs Quefes, que vol dir Pedra.»

▶ Lectura del primer libro de Samuel (1Sa 3,3b-10.19)

En aquellos días, Samuel estaba acostado en el templo del Señor, donde estaba el arca de Dios. El Señor llamó a Samuel, y él respondió: «Aquí estoy.» Fue corriendo a donde estaba Elí y le dijo: «Aquí estoy; vengo porque me has llamado.» Respondió Elí: «No te he llamado; vuelve a acostarte.» Samuel volvió a acostarse. Volvió a llamar el Señor a Samuel. Él se levantó y fue donde estaba Elí y le dijo: «Aquí estoy; vengo porque me has llamado.» Respondió Elí: «No te he llamado, hijo mío; vuelve a acostarte.»

Aún no conocía Samuel al Señor, pues no le había sido revelada la palabra del Señor.

Por tercera vez llamó el Señor a Samuel, y él se fue donde estaba Elí y le dijo: «Aquí estoy; vengo porque me has llamado.» Elí comprendió que era el Señor quien llamaba al muchacho, y dijo a Samuel: «Anda, acuéstate; y si te llama alguien, responde: "Habla, Señor, que tu siervo te escucha".» Samuel fue y se acostó en su sitio. El Señor se presentó y le llamó como antes: «¡Samuel, Samuel!» Él respondió: «Habla que tu siervo te escucha.»

Samuel crecía, y el Señor estaba con él; ninguna de sus palabras dejó de cumplirse.

▶ Salmo responsorial (39)

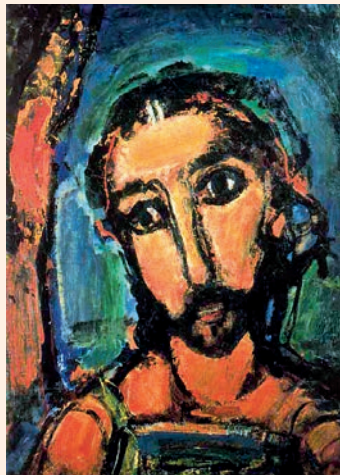
R. *Aquí estoy, Señor, para hacer tu voluntad.*

Yo esperaba con ansia al Señor; / él se inclinó y escuchó mi grito; / me puso en la boca un cántico nuevo, / un himno a nuestro Dios. R.

Tú no quieres sacrificios ni ofrendas, / y, en cambio, me abriste el oído; / no pides sacrificio expiatorio. R.

Entonces yo digo: «Aquí estoy como está escrito en mi libro / para hacer tu voluntad.» / Dios mío, lo quiero, / y llevo tu ley en las entrañas. R.

He proclamado tu salvación / ante la gran asamblea; / no he cerrado los labios; / Señor, tú lo sabes. R.

Faç de Crist, pintura de Georges Rouault

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 6,13c-15a.17-20)

Hermanos: El cuerpo no es para la fornicación, sino para el Señor; y el Señor, para el cuerpo. Dios, con su poder, resucitó al Señor y nos resucitará también a nosotros.

¿No sabéis que vuestros cuerpos son miembros de Cristo? El que se une al Señor es un espíritu con él. Huid de la fornicación. Cualquier pecado que cometa el hombre queda fuera de su cuerpo. Pero el que fornicar pecca en su propio cuerpo. ¿O es que no sabéis que vuestro cuerpo es templo del Espíritu Santo? Él habita en vosotros porque lo habéis recibido de Dios. No os poseéis en propiedad, porque os han comprado pagando un precio por vosotros. Por tanto, ¡glorificad a Dios con vuestro cuerpo!

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 1,35-42)

En aquel tiempo, estaba Juan con dos de sus discípulos y, fijándose en Jesús que pasaba, dice: «Este es el Cordero de Dios.» Los dos discípulos oyeron sus palabras y siguieron a Jesús. Jesús se volvió y, al ver que lo seguían, les pregunta: «¿Qué buscáis?» Ellos le contestaron: «Rabí (que significa Maestro), ¿dónde vives?» Él les dijo: «Venid y lo veréis.» Entonces fueron, y vieron dónde vivía y se quedaron con él aquel día; serían las cuatro de la tarde. Andrés, hermano de Simón Pedro, era uno de los dos que oyeron a Juan y siguieron a Jesús; encontró primero a su hermano Simón y le dijo: «Hemos encontrado al Mesías (que significa Cristo).» Y lo llevó a Jesús. Jesús se le quedó mirando y le dijo: «Tú eres Simón, el hijo de Juan; tú te llamarás Cefas (que significa Pedro).»

COMENTARI

Seguir Jesús

La vida significa per als homes i les dones créixer i madurar, aprendre cada dia. Una persona és ben humana com més preparada està per ser-ho. I un cristià sap que ho ha de ser amb els dons i la vocació que ha rebut. Aquí hi ha el meu camí, la meva tasca. És el moment en què Jesús comença a reunir els deixebles al seu voltant. El Baptista exerceix la seva vocació. L'evangelista resumeix en breus paraules la seva missió de precursor. Els deixebles pregunten pel lloc on s'allotja Jesús, que és llenguatge de comunió. La resposta es fa amb el llenguatge de la fe: «Veniu i ho veureu»; i es completa amb un «es quedaren amb ell aquell dia. Eren vora les quatre de la tarda». La paraula de Jesús és transformadora: aquest és

el procés de tothom qui s'acosta a Jesús. El testimoni que porta a la comunió amb Jesús, passa del veure al creure i es projecta fins a contagiar l'altre: «Hem trobat el Messies». La crida de Jesús es fa sentir com una invitació personal, sempre nova i irreplicable, ja que obre el camí a una experiència comunitària. Així és la vida cristiana: cercar i trobar el Senyor que camina al davant, sentir el seu esguard que invita a seguir-lo, mirar de conèixer-lo més de prop, fent camí amb ell. D'una manera o d'una altra aquestes són les etapes de la vocació cristiana que canvia la vida del deixeble de Jesús, el Crist. Déu ens crida pel nostre nom.

Andreu estava tocat per les paraules del seu mestre, Joan Baptista, però corre cap el qui aquest assenyalava com a Messies. Andreu ha estat la primera planificació del Senyor i dona els seus fruits de la terra con-

reada pels profetes. Va escoltar del Baptista: «Mireu l'Anyell de Déu...»; i, ple de joia, corre cap al seu germà Pere, que encara no coneix Jesús: «Hem trobat el Messies». Més enllà de la facilitat o de la dificultat a seguir Jesús, ens trobem sempre amb aquesta dinàmica a la qual hem d'invitar els germans i les germanes: cercar Jesús, trobar-lo, i un cop l'hem trobat quedar en comunió viva amb la seva persona. I això ho hem de fer amb la il·lusió d'Andreu quan explica al seu germà Pere que han trobat el Senyor i que també ell està invitat a fer aquesta experiència d'una manera comunitària. Només Jesús té paraules de vida eterna, que assacien la fam (és el veritable pa de la vida) i la set (calmen la set profunda de sentit de la vida).

Ignasi Ricart, claretià

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

CRÒNICA

Reelecció de priora del Monestir de la Mare de Déu del Carme. El passat 18 de desembre tingué lloc en aquest monestir de monges carmelites de Vilafranca del Penedès l'elecció de priora. Va sortir reelegida la mare Josefina Amigó i Canet.

Celebracions de Nadal a Brians. A Brians1 va ser dissabte 20 de desembre, i a Brians2, dimecres dia 24. El bisbe Agustí va presidir les eucaristies, i van concelebrar els capellans que celebren les eucaristies al llarg de l'any. Un centenar d'interns, entre homes i dones, van assistir-hi. Com ja és habitual, els voluntaris van oferir uns torrons, neules, bombons i begudes a tots els assistents a la celebració.

AGENDA

Celebració patronal dels diaques de la Província Eclesiàstica de Barcelona. El proper 21 de gener és la festa dels màrtirs sant Fructuós, bisbe, i els seus diaques sant Auguri i sant Eulogi. Cada any, els diaques de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat, ho celebren en

El lema d'enguany està emmarcat en el diàleg de Jesús i la samaritana: «Jesús li diu: "Dóna'm aigua"» (Jn 4,7). Els dos organismes que preparen conjuntament la Setmana de Pregària (Consell Pontifici per a la Promoció de la Unitat dels Cristians i la Comissió Fe i Constitució del Consell Mundial d'Esglésies) van convidar al Consell Nacional d'Esglésies Cristianes de Brasil (CONIC) a preparar els materials. El tema elaborat per al dia 23 de gener està centrat en Jn 4,14: «Jesús li respongué: "L'aigua es convertirà dintre d'ell en una font d'on brollarà vida eterna".»

una de les diòcesis, de manera rotatòria; enguany, a Sant Feliu de Llobregat. A les 20 h, a la catedral de Sant Llorenç, el bisbe Agustí presideix l'eucaristia, a la qual estan convidats també tots els aspirants i candidats al diaconat, amb les seves esposes. A les 21.30 h, a la Casa de l'Església, hi haurà el sopar de germanor, durant el qual es lliuraran els reconeixements als diaques que el 2015 celebren el seu XXV aniversari d'ordenació.

Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. Avui comença l'octavari que, com cada any, s'allargarà fins al 25 de gener. A la nostra diòcesi hi ha previst un acte de pregària ecumènica a la Catedral de Sant Llorenç divendres 23 a les 19 h. Estan convidats en aquesta celebració, presidida pel bisbe Agustí Cortés, la Sra. Joana Ortega Raya, delegada d'Ecumenisme de l'Església Evangèlica de Catalunya, el P. Joan Garcia, arxiprest de l'Església Ortodoxa Patriarcat de Sèrbia, el P. Aurel Bunda i el P. Constantin Alin de l'Església Ortodoxa Patriarcat de Romania, a més del delegat d'Ecumenisme, Mn. Xavier Artigas, DP, i altres preveres i diaques catòlics de la diòcesi. La Coral Masquefa, com ja és habitual s'encarregarà dels cants.

Jornades de Formació per a catequistes a l'Arxiprestat de Vilafranca del Penedès. Els dilluns 19 i 26 de gener estan previstes aquestes sessions formatives a càrrec d'Esteve Pujols i Pons, amb el títol «Per educar cal motivar». A la sala parroquial Mn. Vinyeta, de Vilafranca del Penedès, de les 20.30 a les 22 h.

Festa en honor a sant Sebastià i vot de poble, a Sant Llorenç d'Hortons. El proper 20 de gener, a les 11.30 h, el bisbe Agustí presidirà

l'eucaristia amb motiu d'aquesta festivitat, que recorda també el vot de poble de l'any 1854 amb motiu del cólera que no els va afectar. Al final de la celebració, animada amb els cants de la coral parroquial, tindrà lloc la veneració de la relíquia, el cant dels goigs i la benedicció de la coca que es repartirà després entre els presents.

Jd9: L'esperança, un riu que sempre avança. La Delegació de Pastoral de Joventut promou un any més la Trobada Diocesana d'adolescents i joves, el proper dissabte, 24 de gener, de les 16 a les 22.30 h, a Vilanova i la Geltrú (Parròquia de Sant Antoni Abat). Està adreçada a tots aquells adolescents i joves (a partir de primer d'ESO) que participen a la parròquia, l'esplai, l'agrupament, la catequesi, l'escola cristiana o l'institut,... acompanyats pels seus animadors, catequistes, monitors, caps o educadors. Trobareu tota la informació a www.bisbatsanfeliu.cat/santfeliujove.

ECO DE LA PALABRA

Caminamos juntos (I)

El Papa realitza una consulta al Pueblo de Dios acerca de los grandes temas del Sínodo sobre la familia. En la Diócesis de Sant Feliu consultamos sobre posibles vicarios episcopales y sobre la organización y funcionamiento de nuestra diócesis. A los ojos profanos las consultas que hacemos al Pueblo de Dios son un esfuerzo de la Iglesia por «democratizarse», adaptarse a los tiempos o ganar adeptos entre los descontentos... Nada más lejos de la realidad. Esta práctica es tan antigua como la misma Iglesia; en lugar de ser una «táctica», obedece al ser mismo de la Iglesia.

Normalmente la organización de la sociedad obedece a la pregunta: aquí, ¿quién manda? Que equivale a preguntar: ¿quién tiene la autoridad y el poder? Unos responderán con el sistema autocrático, otros con el dictatorial, otros con el democrático. El demócrata sabe que quien tiene el poder es el pueblo. Este encarga (cede) a unos ciudadanos, que responden a la ideología mayoritaria (partido político), el ejercicio de ese poder. Y el pueblo sigue controlando constantemente esa tarea a través del Parlamento. Los políticos así, agrupados en partidos, buscan ganar el mayor número de adeptos en la sociedad mediante programas y decisiones que, en principio, ellos

piensan que son buenas para el pueblo. Cuando un político se aparta de la voluntad general del pueblo, en democracia decimos que «no está legitimado para ejercer el poder». Aunque la democracia puede ser manipulada y corrompida, es el sistema político más respetuoso con los derechos humanos: una ley fundamental, que llamamos Constitución, sobre la que todos están de acuerdo, establece las reglas de juego, es decir, los principios y procedimientos a seguir en el ejercicio del poder, la resolución de las tensiones de la forma más respetuosa con los derechos de todos.

En la Iglesia este lenguaje no funciona; ningún sistema político de organización se adecua a lo que ella es. Si alguna vez se ha querido aplicar un modelo político al uso, ha sido traicionando su propio ser.

El mismo concepto de «poder» en la Iglesia es muy especial. No somos un pueblo que se encuentra unido por una historia, un mismo territorio, una cultura, una ideología, unos mismos intereses, de forma que sus miembros se tengan que organizar según derechos y capacidad de poder.

«Somos simplemente un pueblo formado por aquellos que han sido llamados por Jesucristo,

creen en Él, han sido bautizados en su nombre y viven animados por su mismo Espíritu.»

En esencia esto es la Iglesia. De aquí se deriva al menos una consecuencia importante: que lo propio de la Iglesia es caminar juntos, no sólo caminar, sino también caminar unidos. Procedemos del mismo origen, vamos en la misma dirección y nos vemos reunidos y vivificados por la misma fuerza. Y esto, aunque seamos de culturas, pueblos, ideologías, temperamentos, tradiciones, historias, mentalidades diferentes.

Esto es posible porque, si se nos permite hablar así, «la única fuente de legitimación de poder» en la Iglesia viene de Jesucristo mismo, que es quien llama, consagra, destina a una misión y acompaña. En consecuencia, si consultamos al Pueblo de Dios,

—Es porque Jesucristo ha llamado, consagrado y destinado a todos.

—Todos y cada uno tiene trato con Él.

—De la boca de todos y cada uno puede salir una voz del Espíritu.

Se entiende que más que un derecho o privilegio, ser consultado es un serio compromiso nada fácil de cumplir.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat